

“Ιδοῦ, μυστήριον λέγω προς εσάς, πάντες μὲν δὲν θέλομεν κοιμηθῆ, πάντες ὅμως θέλομεν μεταμορφωθῆ, ἐν μια στιγμῇ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι, διότι θέλει σαλπίζει καὶ οἱ νεκροὶ θέλουσιν ἀναστήθῃ ἀφθαρτοὶ, καὶ ἡμεῖς θέλομεν μεταμορφωθῆ.” Α΄ Κορ. 15:51-52

Τ.Θ. 90, 19011 ΑΥΛΩΝΑΣ - ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2015 - Α.Φ.162 - ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 0,01 ΕΥΡΩ

Το φάρμακο του Θεού στη σημερινή επείγουσα ανάγκη

Το φάρμακο που ο Θεός συνιστά στη σημερινή δύσκολη εποχή που ζούμε είναι μία αναζωπύρωση δικαιοσύνης! Ο Θεός δεν έθεσε μη σωσμένους πολιτικούς υπεύθυνους για να αποτρέψουν μία εθνική καταστροφή, αλλά έχει εναποθέσει αυτή την ευθύνη στα παιδιά Του. «*Εάν ο λαός Μου, επάνω στον οποίο ονομάστηκε το Όνομά Μου, ταπεινώσουν τον εαυτό τους, και προσευχηθούν, και εκζητήσουν το πρόσωπό Μου, και επιστρέψουν από τους δρόμους τους, τους πονηρούς, τότε Εγώ θα εισακούσω από τον ουρανό, και θα συγχωρήσω την αμαρτία τους, και θα θεραπεύσω τη γη τους*» (Β΄ Χρον. 7:14).

Ο χρόνος πιέζει! Η συνάντηση με τον Κύριο πλησιάζει! Η ώρα όπου ο καθένας θα δώσει λόγο για τον εαυτό του στο Θεό είναι πολύ κοντά (Ρωμ. 14:12). Γι' αυτό το λόγο πρέπει να καούμε από τη φωτιά της αναζωπύρωσης που θα κάψει τις καρδιές μας, τα σπίτια μας, τις εκκλησίες μας, την πόλη μας, το έθνος μας, και όλο τον κόσμο, χωρίς καθυστέρηση.

Αδέλφια, βρισκόμαστε σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης. Δεν έχουμε την πολυτέλεια να σπαταλάμε το χρόνο μας, τη δύναμή μας, τα χρήματά μας σε τίποτε άλλο παρά στη μία και μοναδική ανάγκη του να φέρουμε στο προσκήνιο το Θεό με τη δύναμη του κραταιού ξυπνήματος του Αγίου Πνεύματος! Μακριά από οκνηρία, διαμάχες, σπατάλη πολύτιμου χρόνου και χρήματος σε άχρηστα πράγματα. Θεέ βοήθησέ μας! Η ώρα έφθασε. Οι και-

ροί είναι απελπιστικοί, αλλά οι άγιοι όχι! Ας συμφωνήσουμε (Ματθ. 18:19) από τώρα και στο εξής να επικαλεστούμε το Θεό, να μας ταρακουνήσει και να καταλάβει όλη μας την ύπαρξη (Ησα. 64:7) για να φέρει μια ουρανόσταλη αναζωπύρωση που θα καλύψει τις σημερινές ανάγκες. Ω, και να καταλαβαίναμε, μια για πάντα, ότι εάν δεν ταρακουνηθούμε από τη θανατηφόρα σκόνη της ντροπιαστικής μας απροθυμίας, ο Κύριος θα μας εξεμέσει από το στόμα Του! *“Μα επειδή είσαι χλιαρός, και δεν είσαι ούτε ζεστός ούτε κρύος, θα σε ξεράσω από το στόμα μου”* Αποκ. 3:16.

Να είσαι βέβαιος ότι το βάρος για αναζωπύρωση που υπάρχει μέσα στην καρδιά σου, είναι σταλμένο από το Πνεύμα του Θεού. Ο Θεός δεν θα έβαζε αυτή τη δέηση για αναζωπύρωση στα παιδιά Του, εάν δεν σκόπευε ν' απαντήσει καθώς διαρκώς πιέζουμε γι' αυτό. *«...Εγώ (ο Κύριος) δεν είπα...Ζητήστε Με μάταια»* (Ησα. 45:19). *«Ο Θεός δεν θα αποδώσει το δίκιο των εκλεκτών Του, αυτών που βοούν σ' Αυτόν ημέρα και νύχτα;...Σας λέω, ότι θα αποδώσει το δίκιο τους γρήγορα»* (Λουκ. 18:7-8).

Εάν έχεις αναγεννηθεί, και δεν έχεις βάρος για αναζωπύρωση, άκουσε αυτό το Λόγο: *«...Δείτε τα χωράφια...ότι είναι κιόλας άσπρα για θερισμό»* (Ιωα. 4:35, Λουκ. 10:2). Δες τις τρομακτικές ανάγκες, τις ψυχές τριγύρω σου, που οδεύουν για την κόλαση, τους ανθρώπους που βρίσκονται σε απόγνωση, τα «κα-

κώς κείμενα» που χρειάζεται να διορθωθούν – και ΠΡΟΣΕΥΧΗΣΟΥ!

Χρειάζεται ο Θεός ν' αλλάξει κάποια πράγματα και ο Θεός εργάζεται μόνο σε συνεργασία με τα παιδιά Του. Είμαστε εργάτες μαζί με το Θεό (Α΄ Κορ. 3:9). Είμαστε πρέσβεις για το Χριστό (Β΄ Κορ. 5:20).

Τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται πίσω από το παρασκήνιο, οι «*κοσμοκράτορες του σκότους*» (Εφεσ. 6:12) και εμείς, φορώντας ολόκληρη την πανοπλία του Θεού, καλούμαστε να παλέψουμε αποτελεσματικά ενάντια σ' αυτά τα δαιμονικά πνεύματα, χρησιμοποιώντας την αντιπροσωπευτική εξουσία που μας έδωσε ο Χριστός επάνω σε όλη τη δύναμή τους, *«προσευχόμενοι συνεχώς»* (Εφεσ. 6:18).

Πρέπει να εστιάσουμε, να συγκεντρωθούμε, να ενωθούμε επικαλούμενοι το Θεό, με πίστη, να μας αναζωπυρώσει πάλι! (Ψαλμ. 85:6). Ας αντισταθούμε ενωμένοι, στο Όνομα του Ιησού, στο διάβολο μέχρι να φύγει από εμάς (Ιακ. 4:7). Ας μην ξανά σπαταλήσεις το χρόνο σου σε μαλθακότητα, σε άχρηστες συνομιλίες και κουτσομπολιά, σε πράγματα χωρίς ουσία, αλλά μάλλον *«ζητάτε τον Κύριο, ενόσω μπορεί να βρεθεί, επικαλείστε Αυτόν, ενόσω είναι κοντά»* (Ησα. 55:6).

Αρχίστε τώρα! Φωνάξτε στο Θεό! Πέστε στα γόνατα δίνοντας μάχη στην προσευχή. *«Αδιαλείπτως προσεύχεσθε»* (Α΄ Θεσ. 5:17).

Οι αντιδράσεις μας στις δοκιμασίες της ζωής

«Εκ του περισσέυματος της καρδιάς λαλεί το στόμα» (Ματθ. 12:34)

Ο Χάτζον Τέηλορ ο μεγάλος ιεραπόστολος στην Κίνα καθόταν κάποτε στο τραπέζι μαζί με ένα νεοφερμένο ιεραπόστολο σ' εκείνη τη χώρα. Γέμισε ένα ποτήρι μέχρι πάνω με νερό και ύστερα χτύπησε το τραπέζι με τη γροθιά του. Το ποτήρι κουνήθηκε και καθώς το νερό χύθηκε έξω είπε στο νεαρό: *«Θα χτυπηθείς από πολλές λύπες και προβλήματα στην Κίνα, αλλά να θυμάσαι, αυτό που θα χυθεί θα δείξει τι περιέχεις μέσα σου.»*

Σχεδόν όλοι μας συναντάμε προβλήματα και τρανταζόμαστε από δυσκο-

λίες. Είναι ακριβώς σε τέτοιες στιγμές που φανερώνεται ο αληθινός μας εαυτός. Μερικοί βγάζουν πικρία και μίσος από την καρδιά τους, ενώ άλλοι σαν τον Ιώβ δείχνουν εμπιστοσύνη και ελπίδα. Ο Ιώβ μετά που έχασε την οικογένειά του, τον πλούτο του και την υγεία του είπε για το Θεό: *«Αν και με θανατώνει εγώ Τον εμπιστεύομαι.»*

Είναι σίγουρο ότι ο Θεός, αν και δεν προκαλεί αυτές τις καταστάσεις, τις επιτρέπει να μας τραντάξουν για να δούμε ποιοι πραγματικά είμαστε. Έτσι μόνο θα οδηγηθούμε στα γόνατα και θα ζητήσουμε από το Θεό να μας εξαγνίσει και να μας αλλάξει.

“Ο Θεός εξασφαλίζει ειρήνη στο λαό Του, γιατί Τον εμπιστεύεται.”

Στον Κύριο νάχετε πάντα εμπιστοσύνη, γιατί ο Κύριος ο Θεός είναι αιώνιος βράχος.”

Ησαΐας 26:3-4

Ο Ιησούς δίδαξε ταπείνωση

Ο Κύριος είπε την παραβολή δύο ανθρώπων, του Φαρισαίου και του Τελώνη, που πήγαν στο ναό να προσευχηθούν (Λουκ. 18:9-14). Προσευχήθηκαν ανάλογα με το τι ήταν ο καθένας. Ο άνθρωπος πάντοτε προσεύχεται ανάλογα με το τι υπάρχει μέσα στην καρδιά του.

Ο Φαρισαίος στάθηκε. Η θέση του ήταν υπεροπτική. Δεν γνώριζε τίποτα σχετικό με τη μεγαλειότητα του Θεού. Δεν είχε καθόλου φόβο Θεού. Η όλη του στάση ήταν όπως ενός που μιλάει σ' έναν άνθρωπο του ίδιου επιπέδου.

Ο Φαρισαίος στην πραγματικότητα προσευχότανε στον εαυτό του! Δεν είχε συντονιστεί με το Θεό. Δεν τον ένοιαζε αν ο Θεός τον άκουγε ή όχι. Ήταν ικανοποιημένος και μόνο που μιλούσε. Ό,τι έλεγε ξαναγύρναγε σ' αυτιά του και τον έκανε να νιώθει σημαντικός. Οι προσευχές του έφευγαν από το στόμα του, χτύπαγαν στο ταβάνι και επέστρεφαν προς αυτόν.

Απευθυνόταν στο Θεό και βυθιζόταν σε μια έκθεση του εαυτού του. Αυτή η έκθεση του εαυτού του αμέσως φαίνεται από τα πολλά «Εγώ» που χαρακτήριζαν την προσευχή του: «Σ' ευχαριστώ. Δεν είμαι σαν τους άλλους. Δεν είμαι άρπαγας. Δεν είμαι άδικος. Δεν είμαι μοιχός. Δεν είμαι όπως αυτός ο τελώνης. Νηστεύω δύο φορές την εβδομάδα. Αποδεκατίζω όλα όσα έχω».

Όταν διάβασα τι είπε ο Φαρισαίος, συνειδητοποίησα ότι ξέρω έναν άλλο Φαρισαίο, εκτός από το Φαρισαίο που αναφέρεται σ' αυτό το κεφάλαιο. Αυτός ο Φαρισαίος είμαι εγώ! Του μοιάζω πολύ. Δεν είναι ότι λέω στις προσευχές μου προς τον Κύριο αυτά που έλεγε εκείνος, αλλά ότι συχνά τα εκστομίζω καθημερινά. Συχνά λέω ότι οι άπιστοι είναι άτιμοι, κίβδηλοι, διεφθαρμένοι, ψεύτες κλπ. Δεν λέω ότι δεν είμαι σαν κι' αυτούς, αλλά όσο καταγράφω τα σφάλματά τους, δύσκολα μπορεί κανείς να μην καταλάβει ότι ουσιαστικά ευχαριστώ το Θεό που δεν είμαι σαν αυτούς. Πρέπει να παραδεχτώ ότι ακόμη κι αν συγκρίνω τον εαυτό μου ευνοϊκά ως προς κάποιους πιστούς, είναι σαν να λέω: «Ευχαριστώ το Θεό που δεν είμαι σαν αυτούς». Καταλαβαίνω ότι αυτό πρέπει να είναι το πνεύμα του Φαρισαίου. «Κύ-

ριε, είμαι Φαρισαίος στη στάση που κρατώ. Κύριε, ελέησέ με. Κύριε, συγχώρεσέ με».

Βλέπω ακόμη μια πλευρά του χαρακτήρα του Φαρισαίου στην καρδιά μου. Βρίσκω μέχρις ένα βαθμό, να ευαρεστούμαι να μιλώ για το τι έχω κάνει για τον Κύριο, ή για το τι ο Κύριος έχει κάνει μέσα μου και μέσω εμού. Αυτό επίσης είναι το πνεύμα ή η στάση του Φαρισαίου. «Κύριε, ελέησέ με». Το γεγονός και μόνο ότι μου αρέσει να μιλώ για τις επιτυχίες μου και σπάνια να μιλώ για τα σφάλματά μου, δείχνει τον Φαρισαίο που έχω μέσα μου. «Κύριε, ελέησέ με. Κύριε, ελευθέρωσέ με από τα δοκάρια της εγωϊστικής ζωής και κάνε οι ευλογίες Σου να πέσουν επάνω μου. Σε χρειάζομαι, ω Κύριε Θεέ μου. Ελέησέ με, ω Κύριε, Θεέ μου».

Όπως ξέρουμε, ο Φαρισαίος πήγε στην προσευχή. Προσευχήθηκε προς τον εαυτό του και δεν άφησε τον παραμικρό χώρο για το άγγιγμα του Θεού. Προσέληθε γεμάτος από τον εαυτό του και βγήκε ακόμα πιο γεμάτος από τον εαυτό του.

Ο Κύριος επιφυλάσσει τα καλλίτερα για τους ταπεινούς και τους πράους. Λέει στο Λόγο Του: «*Επειδή, όποιος υψώνει τον εαυτό του, θα ταπεινωθεί και όποιος ταπεινώνει τον εαυτό του, θα υψωθεί*» (Λουκ. 14:11). «*Η αμοιβή τής ταπείνωσης, και του φόβου του Κυρίου, είναι πλούτος, και δόξα, και ζωή*» (Παρ. 22:4). «*Πριν από τον αφανισμό υψώνεται η καρδιά του ανθρώπου και η ταπείνωση προπορεύεται της δόξας*» (Παρ. 18:12).

Ο Κύριος κοιτάει με έλεος στους ταπεινούς και αντιστέκεται στους υπερήφανους. Η προσευχή μάς οδηγεί στην παρουσία του Κυρίου, η υπερηφάνεια όμως της καρδιάς μας Τον προσβάλλει.

Ο Κύριος Ιησούς είχε κάθε λόγο να εξυψώσει τον Εαυτό Του, μπορούσε να εξυψώσει τον Εαυτό Του και κανείς δεν θα Τον κατέβαζε. Ωστόσο, δεν εξύψωσε τον Εαυτό Του. Προσκαλεί λοιπόν τους μαθητές Του να μαθαίνουν από Εκείνον. «*Σηκώστε επάνω σας τον ζυγό μου, και μάθετε από μένα επειδή, είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά και θα βρείτε ανάπαυση μέσα στις ψυχές σας*» (Ματθ. 11:29).

Η Δόξα που πρόκειται να έρθει

Αν και υπάρχει ποικιλία απόψεων ανάμεσα στους χριστιανούς σχετικά με την ώρα και τα γεγονότα που έχουν σχέση με την επιστροφή του Κυρίου, εντούτοις υπάρχει αμοιβαία συμφωνία για την πιο σημαντική αλήθεια: Ο Ιησούς ΕΡΧΕΤΑΙ πάλι! Ο Λόγος Του υπογραμμίζει ξανά και ξανά τη βεβαιότητα της επιστροφής Του, με αποκορύφωμα την υπέροχη υπόσχεσή Του: «*Ναι, έρχομαι γρήγορα*» (Αποκ. 22:20).

Όσο σκληρή κι' αν είναι η ζωή, όσο μεγάλες κι' αν είναι οι δοκιμασίες, ή όσο σκληρή κι' αν είναι η εργασία, έχουμε την ευλογημένη ελπίδα της αιώνιας ζωής που έρχεται. Αν νοιώθεις να φτάνεις στα όριά σου ή ακόμη και να παραμένεις πιστός σ' Αυτόν και στο κάλεσμά Του για τη ζωή σου, θυμήσου ότι «*η προσωρινή, ελαφριά μας θλίψη κατεργάζεται σε μα αιώνιο βάρος δόξας*» (Β' Κορ. 4:17).

Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι «*η προσωρινή, ελαφριά μας θλίψη*» δεν είναι δύσκολη. Μάλιστα, μερικές φορές μπορεί να είναι και πολύ πιεστική. Αλλά εννοεί ότι καθώς περπατούμε με τον Κύριο μέσα στις δοκιμασίες και καθώς στρεφόμαστε έξω από τον

εαυτό μας και εμπιστευόμαστε Εκείνον περισσότερο, οι δοκιμασίες θα εργαστούν μέσα μας αιώνια δόξα που είναι «*υπεράνω κάθε σύγκρισης*». Επί πλέον, ο Απόστολος Παύλος μπόρεσε να γράψει: «*Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκα, τον δρόμο τελείωσα, την πίστη διατήρησα. Τώρα, πλέον, μου απομένει το στεφάνι της δικαιοσύνης, το οποίο ο Κύριος θα μου αποδώσει κατά την ημέρα εκείνη, και όχι μονάχα σε μένα, αλλά και σε όλους όσους επιποθούν την επιφάνειά Του*» (Β' Τιμ. 4:7-8).

Γι' αυτό, συνέχισε! Αγώνισου τον καλόν αγώνα, διένυσε μέχρι τέλους το δρόμο που πρέπει να περπατήσεις, κράτα την πίστη! Η Ημέρα έρχεται όταν ο Χριστός «*θα φανεί για μια δεύτερη φορά...σ' εκείνους που Τον προσμένουν για σωτηρία*» (Εβρ. 9:28). Και «*θα είμαστε πάντοτε μαζί με τον Κύριο*» (Α' Θεσ. 4:17).

Και μην ξεχνάς ότι αυτή η χαρά θα είναι αποτέλεσμα της υπηρεσίας σου προς τους άλλους τώρα. Καθώς γράφει ο Παύλος: «*Επειδή, ποια είναι η ελπίδα μας ή η χαρά ή το στεφάνι της καύχησης; αν όχι κι' εσείς μπροστά στον Κύριο μας Ιησού Χριστό κα-*

τά την παρουσία Του; Δεδομένου ότι, εσείς είστε η δόξα μας και η χαρά» (Α' Θεσ 2: 19-20). Ανεξάρτητα από το πόσο μεγάλες είναι οι προκλήσεις, εσύ παρέμεινε πιστός στο έργο που σου έχει εμπιστευθεί ο Κύριος «*γνωρίζοντας ότι ο κόπος σου δεν είναι μάταιος εν Κυρίω*» (Α' Κορ. 15: 58).

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ Κωδικός 5027

Είναι μία Χριστιανική εφημερίδα που κυκλοφορεί σε 1.500 φύλλα κάθε δύο μήνες.

Ιδιοκτήτης : Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης.

Εκδότης: Π.Χυδήρογλου-Προκοπίου.

Αποστέλλεται δωρεάν σε όποιον τη ζητήσει. Συντηρείται από δωρεές φίλων και αναγνωστών.

Παράκληση οι δωρεές να στέλνονται στην υπεύθυνη έκδοσης :

Ξένια Χυδήρογλου-Προκοπίου

Ταχ. Θυρ. 90, 19011 Αυλώνας

E-mail : xeniaprocopiou@gmail.com

Ήταν όλοι αφοσιωμένοι στην προσευχή

«Κι ήταν όλοι αυτοί αφοσιωμένοι στη διδασχία των αποστόλων, στη συναναστροφή μεταξύ τους, στην τέλεση της θείας Ευχαριστίας και στις προσευχές» (Πραξ.2:42). «Έτσι, εμείς θα αφοσιωθούμε απερίσπαστα με την προσευχή και το έργο του κηρύγματος» (Πραξ.6:4)

Σε τι ή σε ποιον είμαστε εμείς αφοσιωμένοι; Πολλοί θα απαντήσουν ότι είναι αφοσιωμένοι στις οικογένειές τους και αυτό φυσικά δεν είναι κακό. Άλλοι θα πουν ότι είναι αφοσιωμένοι στη δουλειά τους ή την πατρίδα τους. Οι Χριστιανοί είναι αφοσιωμένοι στην εκκλησία τους ή σε κάποια διακονία. Κάποιοι άλλοι με ειλικρίνεια θα παραδεχτούν ότι είναι αφιερωμένοι στα σπορ, τη διασκέδαση, την τηλεόραση και άλλες δραστηριότητες.

Ως Χριστιανοί οφείλουμε να έχουμε όλη μας την προσοχή στραμμένη στον Ιησού. Αυτός να είναι η πρώτη μας αγάπη. Θα πρέπει και εμείς, σαν τον απόστολο Παύλο, να μπορούμε να πούμε: «Κι έτσι δε ζω πια εγώ, αλλά μέσα μου ζει ο Χριστός» (Γαλ.2:20). Το ερώτημα όμως είναι: **«Πώς δείχνω έμπρακτα την αφοσίωσή μου στο Χριστό;»** Αν και μπορούμε να δώσουμε αρκετές απαντήσεις, είναι προφανές ότι η πρωταρχική έκφραση αφοσίωσης προς τον Ιησού πρέπει να είναι η προσευχή. Μέσα από την προσευχή είναι που μιλάμε με τον Κύριο και περπατούμε με τη διαρκή συνειδητοποίηση της παρουσίας Του μέσα μας.

Το πρότυπό μας γι' αυτού του είδους αφιέρωσης στην προσευχή θα πρέπει να είναι η πρώτη Εκκλησία. Οι πρώτοι Χριστιανοί ήταν ειλικρινά αφοσιωμένοι στην προσευχή. Οι προσευχές που απηύθυναν στον Κύριο δεν ήταν προσευχές σύντομες, ρηχές, ή τους είδους «ευλόγησέ με». Τρεις φορές στα πρώτα κεφάλαια των Πράξεων ο ευαγγελιστής Λουκάς χρησιμοποιεί τη λέξη προσκαρτερώ. Είναι η λέξη που χρησιμοποιείται στις Πράξεις 1:14 για να περιγράψει την πρώτη τους συμπροσευχή «Όλοι αυτοί προσκαρτερούσαν με μια ψυχή στην προσευχή». Είναι η λέξη που χρησιμοποιείται στις Πράξεις 2:42 για να χαρακτηρίσει τις δραστηριότητες της κοινότητάς τους: «Κι ήταν όλοι αυτοί αφοσιωμένοι στις προσευχές». Μπορούμε να καταλάβουμε τι σημαίνουν όλα αυτά; Ότι ήσαν πραγματικά αφοσιωμένοι στην προσευχή.

Ο Παύλος χρησιμοποιεί την ίδια λέξη όταν μιλάει για την προσευχή. Για παράδειγμα, δίνει οδηγίες στους Κολοσσαείς Χριστιανούς: «*Να επιμένετε καρτερικά στην προσευχή αγρυπνώντας σ' αυτήν*

με πνεύμα ευχαριστίας» (Κολ.4:2). Παροτρύνει τους Ρωμαίους Χριστιανούς να «*επιδίδονται στην προσευχή με επιμονή»* (Ρωμ.12:12) και παροτρύνει τους Εφέσιους πιστούς να «*προσεύχονται με πολλή επιμονή για όλους τους πιστούς»* (Εφεσ.6:18). Δεν μπορούσαν οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης να είναι πιο ξεκάθαροι. Αφοσίωση στην προσευχή ήταν ο κανόνας για τους Χριστιανούς της Καινής Διαθήκης.

Οι περισσότερες από τις πιο πάνω αναφορές στην αφοσιωμένη προσευχή έχουν να κάνουν με τις συμπροσευχές. Ο ευαγγελιστής Λουκάς αναφέρεται σε μία λίστα δραστηριοτήτων στις οποίες οι πρώτοι Χριστιανοί ήταν αφοσιωμένοι –τη διδασχία, την συναναστροφή μεταξύ τους, την τέλεση της θείας Ευχαριστίας και την προσευχή.

Στο 3ο κεφάλαιο των Πράξεων διαβάζουμε μία αναφορά στον Πέτρο και τον Ιωάννη που πήγαιναν σε μία συμπροσευχή στο ναό. Στο επόμενο κεφάλαιο οι πιστοί συγκεντρώθηκαν όλοι μαζί για να προσευχηθούν κατά της απειλής που υπήρχε μπροστά τους από τους Ιουδαίους ηγέτες (Πραξ.4:23-31). Λίγο μετά απ' αυτό οι πιστοί συγκεντρώθηκαν σε κάποιο σπίτι για να προσευχηθούν για την αποφυλάκιση του Πέτρου (Πράξ.12). Οι πρώτοι Χριστιανοί πολύ συχνά μαζευόντουσαν για συμπροσευχή, η οποία αναμφισβήτητα αποτελεί βιβλικό γεγονός.

Μπορεί να αναρωτηθούμε, γιατί αυτοί οι πρώτοι Χριστιανοί ήταν τόσο αφοσιωμένοι στην προσευχή; Η απάντηση είναι, γιατί αυτό ήταν που είδαν στη ζωή του Ιησού, ο Οποίος ξόδευε ολόκληρες νύκτες προσευχόμενος. Τα λόγια Του, τα θαύματά Του, η δύναμή Του, όλα προερχόντουσαν από την προσευχή και αυτό το μοντέλο ήταν που μετέδωσε και στους μαθητές Του (Ματθ.6:9-13) και επίσης τους δίδαξε να προσεύχονται με θάρρος και επιμονή (Λουκ.11:5-8, 18:1-8). Οι πρώτοι Χριστιανοί απλά συνέχισαν αυτό που είδαν στη ζωή του Ιησού και που άκουσαν από τα ίδια Του τα χείλη.

Δυστυχώς οι περισσότερες σημερινές εκκλησίες δε μοιράζονται την ίδια αφοσίωση για προσευχή. Λέμε προσευχές αραιά και που και μετά προσπαθούμε να λύσουμε τα προβλήματά μας. Αυτό δε δείχνει αφοσίωση στην προσευχή. Σε κατ' οίκον συναθροίσεις ο περισσότερος χρόνος ξοδεύεται στη μεταξύ μας συναναστροφή και σε ελάχιστα λεπτά προσευχής.

Ο Λόγος του Θεού όμως παρουσιάζει την εικόνα μίας εκκλησίας που ήταν

αφιερωμένη στην προσευχή και έμεναν εγκαρτερικά στην προσευχή. Αυτό είναι που ο Θεός περιμένει και από εμάς σήμερα. Αυτό είναι που ο Ιησούς δίδαξε.

Αυτό το μοντέλο της Εκκλησίας της Καινής Διαθήκης πρέπει και εμείς να ακολουθήσουμε. Εάν είσαι παιδί του Θεού, που ο Λόγος Του είναι η πυξίδα σου και αποτελείς μέλος αυτής της ίδιας Εκκλησίας που περιγράφεται στην Καινή Διαθήκη, τότε ο Απόστολος Παύλος μιλάει σε σένα όταν λέει: «*Να επιμένετε καρτερικά στην προσευχή αγρυπνώντας σ' αυτήν με πνεύμα ευχαριστίας»* (Κολ.4:2)

Να είστε άγρυπνοι και έτοιμοι

Όσο αλήθεια είναι ότι ο Χριστός ήρθε στη γη σαν Μωρό στη Βηθλεέμ, άλλο τόσο αλήθεια είναι ότι θα έρθει πάλι μέσα σε σύννεφα δόξας! (Λουκ. 21:27). Σκεφτείτε την Άννα και τον Συμεών που περίμεναν τόσο πολύ και λαχταρούσαν για το Χριστό πριν τον πρώτο Του ερχομό. Χρόνια αναμονής με πίστη, προσμονή και λαχτάρα, με νηστείες και προσευχές και ίσως και με δάκρυα. Έπειτα ο Χριστός ο Σωτήρας γεννήθηκε σ'αυτή τη γη! Τελικά, αυτοί οι δύο δοκιμασμένοι για πολύ καιρό και αποδεδειγμένοι άγιοι είχαν τη χάρη να δουν με τα ίδια τους τα μάτια τον υποσχόμενο Σωτήρα, να Τον αναγνωρίσουν, να Τον αναγγείλουν και να Τον σφίξουν στην αγκαλιά τους. Τι ανταμοιβή, τι έκσταση πρέπει να τους είχε καταλάβει! (Λουκ. 2:21-38).

Με το πέρασμα των αιώνων και μέχρι σήμερα, υπάρχουν πιστοί που ποθούν, εκζητούν και παλεύουν να είναι έτοιμοι και να προετοιμάσουν το δρόμο για το δεύτερο ερχομό του Χριστού. «Ο Χριστός ξανάρχεται! Ο Χριστός ξανάρχεται!» φωνάζουν σ' έναν κόσμο που δίνει μικρή σημασία, εκτός από του να χλευάζει. Αλλά μια γενιά αγίων θ' ακούσει τη σάλπιγγα και την κραυγή και θ' αρπαχθεί να συναντήσει το Χριστό, καθώς Εκείνος έρχεται μέσα σε σύννεφα δόξας! (Α' Θεσ. 4:16-17) και τότε, αλλοίμονο στους χλευαστές!

Αλήθεια, αυτή η εικόνα πώς βρίσκει τον καθένα από εμάς; Ενώ η πίστη μερικών θα ατονεί, σκοτεινιασμένη από τη δίνη των ηδονών, του πλούτου και των μεριμνών αυτού του κόσμου, οι πιστοί οφείλουν κάθε στιγμή να είναι επιμελείς, άγρυπνοι και έτοιμοι.

Η πύρινη δοκιμασία

«Αγαπητοί, μη παραξενεύεστε εξαιτίας τού βασανισμού που γίνεται σε σας για δοκιμασία, σαν να σας συνέβαινε κάτι παράδοξο» (Α' Πέτ. 4:12).

Ο George MacDonald, ο Μεγάλος Σκωτσέζος κήρυκας και συγγραφέας, μιλά για ένα φίλο του που είχε λυγίσει από τις περιστάσεις. Βρέθηκε κάτω από το όριο της δοκιμασίας. Η δοξολογία αντικαταστάθηκε από το παράπονο και την πικρία, και τελικά φώναξε: «Ω, εύχομαι στο Θεό να μην είχα σχηματιστεί ποτέ!» Κατόπιν αυτού, ο φημισμένος κήρυκας απάντησε: «Δεν έχεις σχηματιστεί ακόμη, εξακολουθείς να σχηματίζεσαι και ο Θεός βρίσκεται σε διαδικασία διεκπεραίωσης μαζί σου».

Μερικές φορές η πύρινη δοκιμασία μοιάζει με τη γροθιά της μοίρας μάλλον, παρά με το μεγαλειώδες χέρι του Θεού Πατέρα μας, και έτσι ενδίδουμε σε παράπονα. Παραπονιόμαστε με τη διαδικασία γιατί είμαστε τόσο κοντόφθαλμοι ώστε δεν μπορούμε να δούμε την τελειότητα που έχει υπ' όψη Του ο Θεός. Σκεφτόμαστε τα μέσα που ο Θεός εργάζεται και όχι το τέλος στο οποίο αποσκοπεί. Ο Θεός γνωρίζει απόλυτα την αξία της φωτιάς που καθαρίζει ώστε να αποκαλύψει και να αναπτύξει το χριστιανικό χαρακτήρα.

Ο Θεός, για να δημιουργήσει εξαιρετικό χριστιανικό χαρακτήρα, βάζει τα παιδιά Του σε δοκιμασίες. Για να μας κάνει σθεναρούς, επιτρέπει να περάσουμε μέσα από δυσκολίες. Για να μας σταθεροποιήσει, επιτρέπει ανταγωνισμό. Επιτρέπει μεγάλες δοκιμασίες μέσω των οποίων η ψυχή μας θα ενδυναμωθεί και θα ισχυροποιηθεί. Χρησιμοποιεί δυνατή πειθαρχία για να δημιουργήσει ασφάλεια, και ο σκοπός Του είναι ο πόνος να φέρει καρπούς αιώνιας δόξας. Επιπλέον για εμάς, εάν θέλουμε: «η θλίψη εργάζεται υπομονή, η δε υπομονή δοκιμή, η δε δοκιμή ελπίδα» (Ρωμ. 5:3-4), και η πύρινη δοκιμασία γίνεται «πολυτιμότερη από το χρυσάφι που φθείρεται» (Α' Πέτ. 1:7).

Παιδί του Θεού, μακάρι η πύρινη δοκιμασία να σε οδηγήσει στο να την αγαπήσεις και στο να ζήσεις μία ζωή που αναβλύζει Χριστό! Δόξασε και ευχαρίστησε το Θεό για την δοκιμασία της πίστης σου!

Έχεις εμένα!!!

“Εφόσον λοιπόν έχουμε τροφές και ενδύματα, θ' αρκεστούμε σ' αυτά...” (1 Τιμ. 6:8).

Ένα τρίχρονο αγοράκι είδε τη μαμά του στεναχωρημένη και τη ρώτησε τι της συμβαίνει. Εκείνη δεν απάντησε, μόνο χαμογέλασε μέσα στη θλίψη της και ο μικρούλης της είπε: «Μη στενοχωριέσαι, μαμά, έχεις εμένα!». Αυτό την έκανε να σκεφτεί πόσο προνομιούχα ήταν πράγματι. Είχε την οικογένειά της, ήταν όλοι καλά, είχε σπίτι, φαγητό, ρούχα, φίλους και συγγενείς. Σε σχέση με άλλους ανθρώπους είχε πολλά!

Γιατί έχουμε την τάση να σκεφτόμαστε πάντα αυτά που δεν έχουμε και να λησμονούμε αυτά που έχουμε; Γιατί αφήνουμε να μας επηρεάζουν τόσο βαθιά πράγματα όπως, το ότι δε μπορέσαμε να αγοράσουμε κάποιο ρούχο ή το ότι ακυρώθηκε κάποιο ταξίδι;

Κάποια γυναίκα, που έχασε την ευκαιρία να αγοράσει ένα συγκεκριμένο σπίτι, παραπονέθηκε: «Μου κατέστρεψε όλη τη ζωή!» Υπάρχει τίποτε στη γη που να είναι τόσο σημαντικό, ώστε να μας καταστρέψει τη ζωή; Μήπως φταίει το ότι δίνουμε μεγάλη σημασία στα μικρά πράγματα και μικρή σημασία στα μεγάλα; Αφήνουμε την καρδιά μας να πικραίνεται από την προοπτική χαμένων ευκαιριών ή στενόχωρων καταστάσεων, αντί να ψάξουμε μέσα στην καρδιά μας ποιος κατέχει την πρώτη θέση και ποιο είναι το νόημα της ζωής μας. Για ποιον ζούμε τελικά; Ποιος είναι ο στόχος μας και ο προορισμός μας; Να βγάλουμε ρίζες εδώ στη γη, να φτιάξουμε σπίτι, ν' αποκτήσουμε αυτοκίνητα, να έχουμε μια καλή εμφάνιση κι ένα «καλό όνομα» στη γειτονιά;

Ας υψώσουμε τα μάτια της ψυχής μας σ' εκείνα που μένουν, τα αιώνια, τα ουράνια. Τότε θα μπορούμε πιο σωστά να εκτιμήσουμε τα προσωρινά και να είμαστε ευγνώμονες γι' αυτά που ο Θεός μάς έχει χαρίσει. Θα μπορούμε να χαιρόμαστε αληθινά και να είμαστε αυτάρκεις, στο ταξίδι μας για τον Ουρανό.

Ο Θεός που προμηθεύει

«Εγώ δε είμαι πτωχός και πέννης, αλλ' ο Κύριος φροντίζει περί εμού, η βοήθειά μου και ο ελευθερωτής μου συ είσαι. Θεέ μου, μη βραδύνεις» Ψαλμ. 40:17

Ήταν στα χρόνια μετά την κατοχή, χρόνια φτώχειας και στέρησης. Ένας άνθρωπος του Θεού, με πίστη αγνή και απλή, αφού τελείωσε το σκληρό του μεροκάματο, προχωρούσε προς τη στάση του τρόλεϊ βαστώντας στο χέρι μόνο τα χρήματα για το εισιτήριο. Στη γωνιά του δρόμου το μάτι του έπεσε πάνω σ' έναν ρακένδυτο άνθρωπο που έδειχνε εξαθλιωμένος από την πείνα. Ένωσε αμέσως το Πνεύμα του Θεού να χτυπάει την καρδιά του. Κοίταξε τα πρησμένα του πόδια. Πώς θα μπορούσε να βγάλει με τα πόδια τόσο δρόμο; Έσφιξε το νόμισμα που είχε για ένα εισιτήριο και προχώρησε αποφασιστικά. Αγόρασε ένα κουλούρι και το πρόσφερε στον κουρελή στη γωνιά μαζί μ' ένα χριστιανικό φυλλάδιο που πάντα φρόντιζε να έχει μαζί του. Χαμογέλασε στον Κύριό του και ξεκίνησε τον ποδαρόδρομο.....

Δεν πρόλαβε να κάνει δέκα βήματα, και κάποιος τον φώναξε με το επώνυμό του, λέγοντάς του να πάει αμέσως στο Ταμείο να πληρωθεί. Γύρισε κι είδε έναν παλιό συνάδελφο, που περνούσε πάνω στην καρότσα ενός φορτηγού. Πού τον ξεχώρισε μέσα στον κόσμο! Πράγματι, υπήρχε μια παλιά οφειλή από κάποια δουλειά πριν μήνες και είχε σχεδόν ξεχάσει πως του χρωστούσαν. Έκανε μεταβολή και τράβηξε για το ταμείο. Ο Κύριος ο προμηθεύων είχε τιμήσει την ταπεινή θυσία και την απλή του πίστη και απάντησε με θαυμαστό τρόπο, για άλλη μια φορά.

Έτσι είναι ο Κύριός μας! Γεμάτος ενδιαφέρον και φροντίδα. Με τα μάτια Του στραμμένα επάνω μας, έτοιμος σε κάθε μας ανάγκη, όσο μικρή κι αν φαίνεται, ή όσο μεγάλη. Είναι ο Θεός που χαρίζει τη σωτηρία της ψυχής μας δια του Ιησού Χριστού στο Σταυρό, ο Θεός που μας εξασφαλίζει την ειρήνη μας και την αιωνιότητα, μα και ο Θεός της κάθε μας μέρας, της κάθε μας λεπτομέρειας. Πόσο θαυμαστός Θεός!

Η απάντηση στην τρομοκρατία μέσω προσευχής

Για να ασχοληθεί πλήρως η εκκλησία με την απειλή της τρομοκρατίας, πρέπει να δει την πνευματική πλευρά του τι συμβαίνει. Η τρομοκρατία δεν είναι απλά ένας αγώνας φυσικής δύναμης, αλλά είναι και πνευματική μάχη. Αυτό το είδος της τυφλής βίας είναι χαρακτηριστικό έργο του σατανά. Ο Ιησούς είπε για τον σατανά στο Ιωαν.8 και 10 ότι είναι ψεύτης, κλέφτης και φονιάς. Ο σκοπός του είναι να κλέψει, να σκοτώσει και να καταστρέψει. Στην Αποκάλυψη στο 12ο κεφάλαιο, ο διάβολος περιγράφεται σαν αυτός που κάνει ολόκληρο τον κόσμο να παραστρατήσει. Είναι γεμάτος θυμό γιατί γνωρίζει ότι ο χρόνος του τελειώνει.

Επειδή η μάχη κατά της τρομοκρατίας είναι μια πλευρά του κοσμικού πολέμου ανάμεσα στο βασίλειο του Θεού και στο βασίλειο του πρίγκιπα αυτού του κόσμου, οι χριστιανοί πρέπει να βρίσκονται στο μέτωπο της μάχης. Όπως σε όλες μας τις συγκρούσεις, η προσευχή αποτελεί το κυριότερο όπλο στο οπλοστάσιό μας.

Σήμερα είναι η ώρα, στην τωρινή μας μάχη ενάντια στην τρομοκρατία, οι φύλακες να εγερθούν και πάλι. Η Παλαιά Διαθήκη χρησιμοποιεί τον όρο «φύλακες» σε διάφορες περιπτώσεις για να ορίσει και να περιγράψει τις πράξεις εκείνων που μεσιτεύουν. Ο Προφήτης Ησαΐας φωνάζει: «*Επάνω στα τείχη σου, Ιερουσαλήμ, κατέστησα φύλακες, που ποτέ δεν θα σιωπούν, ούτε ημέρα ούτε νύχτα*» (Ησα. 62:6).

Ο Θεός κάλεσε τα παιδιά Του να είναι φύλακες. Δεν πρέπει να είμαστε παθητικοί παρατηρητές ή θύματα στον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία. Πρέπει να παρατηρούμε και να προσευχόμαστε. Όταν διαβάζουμε εφημερίδες πρέπει να προσευχόμαστε. Καθώς παρακολουθούμε τα νέα στην τηλεόραση πρέπει επίσης να προσευχόμαστε.

Μ' αυτό το είδος νοοτροπίας στο πεδίο της μάχης, οι προσευχές μας πρέπει να είναι μαχητικές. Πρέπει να προσευχόμαστε για ένα τείχος προστασίας για εκείνους που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της μάχης και να ζητάμε από το Θεό να προστατεύει τους αθώους. Είναι ώρα να ζητήσουμε από τον Κύριο της Στρατιάς του Ουρανού να κινηθεί ενάντια στους εχθρούς του Θεού και τα σχέδιά Του να εκπληρωθούν μέσα απ' όλες αυτές τις απειλές.

Κάθε έθνος χρειάζεται φύλακες. Ο Θεός μάς καλεί στα τείχη να παρατηρούμε και να προσευχόμαστε. Οι προσευχές μας θα κάνουν τη διαφορά στη μάχη ενάντια στην τρομοκρατία. Στο σκοτάδι αυτής της κατάστασης, ο Θεός καλεί τα παιδιά Του να γίνουν φως. Μέσω της άγρυπνης προσευχής μας, απελευθερώνουμε το παντοδύναμο φως του Χριστού στη μάχη. Πράγματι, η μάχη είναι του Κυρίου: «*Ετσι λέει σε σας ο Κύριος: Μη φοβάστε ούτε να τρομάζετε από το πρόσωπο αυτού του μεγάλου πλήθους επειδή, η μάχη δεν είναι δική σας, αλλά του Θεού*» (Β' Χρον. 20:15).

Σχέση με τον Σωτήρα μας που υπέφερε

Υπάρχει ένας κίνδυνος ολιγοψυχίας όταν δεχόμαστε έλεγχο από το Θεό. Όμως μην απογοητεύεστε, ούτε να τα παρατάτε σαν ο έλεγχος να ήταν πολύ βαρύς, περισσότερο απ' ό,τι αξίζατε, ή που μπορούσατε να υποφέρετε. Προσέξτε πάνω απ' ό,τιδήποτε άλλο στη χριστιανική σας ζωή, να μην αφήσετε το θάρρος σας, να μην γίνετε ανυπόμονοι, να μην χάσετε το κουράγιο σας.

Αυτά που δημιουργούνται είναι η δοκιμασία και η δυσαρέσκεια, η έγνοια και το άγχος, η καταδίωξη ή η επιτίμηση. Μάθετε σήμερα το μυστικό του να μην υποφέρετε απώλεια στην ψυχή από τις δοκιμασίες της ζωής. Ναι, μάλιστα, πάντοτε κάνοντάς τες το μεγαλύτερο κέρδος σας και απλά δώστε τις δοκιμασίες σας στο Θεό.

Είναι ο Θεός που τις επιτρέπει. Τις στέλνει σ' εσάς με την ίδια αγάπη και θα τις κάνει το μεγαλύτερο κέρδος σας (Εβρ. 12: 5-6). Λάβετε κάθε εσωτερικό ή εξωτερικό πρόβλημα, κάθε απογοήτευση, πόνο, ταραχή, δοκιμασία, πειρασμό, σκοτάδι, απομόνωση, σαν μια αληθινή ευκαιρία να μείτε σε μια πιο πλούσια σχέση με τον γεμάτο αυταπάραση, υποφέροντα μαζί μας Σωτήρα.

«*Για να γνωρίσω Αυτόν, και τη δύναμη της αναστάσεώς Του, και την κοινωνία των παθημάτων Του, συμμορφούμενος με τον θάνατό Του*» (Φιλιπ. 3:10).

Ξύπνα από τον ύπνο

«*Κι επειδή γνωρίζουμε τον καιρό, ας έχουμε τούτο υπόψη μας, ότι είναι ώρα πια να ξυπνήσουμε από τον ύπνο...*» Ρωμ. 13:11

Πώς μπορεί ένας Χριστιανός να πέσει σε λήθαργο όταν ζει σε μια εποχή σαν τη σημερινή; Πώς μπορεί να κοιμάται του καλού καιρού όταν τόσοι αγροί που είναι έτοιμοι για θερισμό περιμένουν θεριστές με φλογερές καρδιές για να μαζέψουν τον καρπό; Πώς μπορεί να ησυχάζει όταν η κραυγή του ανθρώπινου πόνου υψώνεται σε κάθε καταιγίδα;

Το να κοιμάσαι ή να κοιμάμαι σ' αυτήν την περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας είναι ένα τρομερό αμάρτημα. Είναι αμαρτία να μην έχουμε σφυγμό που να χτυπά στο σπαρτάρισμα μιας εποχής που δονείται από τα βήματα ενός Θεού που προελαύνει.

Η βαριά τσάντα

«*Εσύ, λοιπόν, γιατί επικρίνεις τον αδελφό σου; Ή κι εσύ ο άλλος, γιατί περιφρονείς τον αδελφό σου; Άλλωστε, όλοι μας θα σταθούμε μπροστά στο Βήμα του Χριστού.*» (Ρωμ.14:10).

Ήταν ένα νέο ζευγάρι. Ο άντρας είχε από πολύ νέος πρόβλημα με τη μέση του και δεν έπρεπε να σηκώνει καθόλου βάρος. Η νεαρή γυναίκα του το ήξερε βέβαια και προσπαθούσε και έσπευδε, με κάθε τρόπο να τον απαλλάσσει από κάθε βάρος και που εκείνος, φιλότιμος καθώς ήταν, δεν άντεχε να την βλέπει να τα φορτώνεται όλα μόνη και ο ίδιος να παρακολουθεί άπραγος.

Μια φορά λοιπόν, που είχαν πάει ταξίδι, η κοπέλα έτρεξε, πήρε τη βαριά τους τσάντα και προχώρησε μπροστά, ενώ ο άντρας της ακολουθούσε με βαριά καρδιά. Μια κυρία, που είδε τη σκηνή, βγάζοντας τα δικά της συμπεράσματα μουρμούρισε : «*Έλληνας, παιδί μου, τι περιμένεις; Φορτώνεται η γυναίκα του, κι αυτός... χαλαρά!*». Το είπε αρκετά φωναχτά, ώστε να την ακούσει ο καημένος ο νέος και να μαραζώσει ακόμη περισσότερο!

Πόσο εύκολα κρίνουμε τους άλλους και βγάζουμε τα δικά μας, αυθαίρετα συμπεράσματα! Πόσες φορές όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι όπως φαίνονται και κάποια μέρα θα ντραπούμε, όταν φανερωθούν όλα! Μπροστά στο βήμα του Χριστού, στον Ουρανό, θα έρθουν στο φως όλα τα κίνητρα, οι σκέψεις, τα συναισθήματα, όλες οι πράξεις και τα αιτιά τους. Θα είναι αργά όμως τότε για να επανορθώσουμε και η ζημιά θα έχει γίνει. Θα ήταν πολύ πιο σοφό να ασχολούμαστε ο καθένας με τα δικά μας ελαττώματα, λάθη και παραλείψεις και να περιορίσουμε την κρίση μας και τη γνώμη μας σ' αυτά. Ας ζητήσουμε από τον Κύριο να μας ελέγξει, με το Πνεύμα Του, το Άγιο, για να μπορέσουμε να διορθωθούμε. Όσο για τους άλλους, καλό είναι να οπλιστούμε με επιείκεια και κατανόηση. Πάντα θα υπάρχει μια αγαθή δικαιολογία, αν σκεφτούμε καλοπροαίρετα. Ας ζητήσουμε λοιπόν από τον Κύριο να μας δώσει κλειστό στόμα, ανοιχτή καρδιά, χέρια και πόδια έτοιμα να τρέξουν να σηκώσουν το βάρος του αδελφού και όλα αυτά πάντα με αγάπη!

Η ιστορία ενός απλού ανθρώπου

«..... πήραμε θάρρος στο Θεό μας να μιλήσουμε σε σας το ευαγγέλιο του Θεού με πολύν αγώνα.» 1 Θεσ. 2:2

Ο Θεός δεν άλλαξε. Μπορεί και σήμερα να κάνει θαυμάσια, φτάνει να βρει ανθρώπους που θα πιστέψουν, θα ζήσουν άγια, θα ζητήσουν την επέμβασή Του.

Ο κύριος Φίνεϋ, που ούτε το μικρό του όνομα δε γνωρίζουμε, είναι ένα παράδειγμα ανθρώπου που πίστεψε στη δύναμη της αγωνιστικής προσευχής. Είχε μια καρδιά που καιγόταν για το Χριστό και είχε μάθει να φέρνει με δάκρυα όλα τα θέματά του μπροστά στο θρόνο της αγιότητάς Του.

Στη μικρή πόλη που ζούσε, υπήρχε πνευματικό τέλμα. Η εκκλησία του Χριστού χωρίς δύναμη, σχεδόν διαλυμένη, η νεολαία στο κοσμικό μονοπάτι της αμαρτίας, παντού ερήμωση. Ο Φίνεϋ έμεινε σε μια απομονωμένη συνοικία της πόλης και επιπλέον το φυσικό του πρόβλημα με το τραύλισμα έκανε την επικοινωνία του με τους άλλους δύσκολη.

Μια Παρασκευή μόνος στο μαγαζί του, σκεφτόταν με πόνο την όλη κατάσταση και η αγωνία του κορυφώθηκε. Κλείδωσε το μαγαζί και πέρασε όλο του το απόγευμα στα γόνατα, σε προσευχή. Αρκετές μέρες προσευχόταν και σαν ένιωσε την προτροπή του Θεού, ζήτησε από τον ποιμένα της εκκλησίας να κάνει κάλεσμα στον κόσμο της πόλης. Προς έκπληξη της απιστίας πολλών, μαζεύτηκαν πολλοί, από μακριά και από κοντά. Η παρουσία του Πνεύματος του Θεού έγινε αμέσως έντονη στη συνάθροιση.

Μετά το μήνυμα αυτό που ήταν μέσα από το Ευαγγέλιο του Χριστού επικράτησε σιωπή για ώρα, μέχρι που κάποιος ξέσπασε σε κλάματα μετάνοιας. Ζήτησε να προσευχηθούν γι' αυτόν να γνωρίσει τη χάρη του Κυρίου. Μετά κι άλλος κι άλλος, με πόνο και ειλικρίνεια ζητούσαν την επέμβαση του Θεού στη ζωή τους. Ήταν μια μέρα χαράς, απάντηση στην προσευχή των γονάτων του απλού αυτού ηλικιωμένου ανθρώπου του γεμάτου πίστη.

1) Να είστε πάντοτε χαρούμενοι.

2) Να προσεύχεστε αδιάκοπα.

3) Να ευχαριστείτε το Θεό για το καθετί.

1 Θεσ.5:16-18

Η παρουσία του Ιησού στο μέσο των δικών Του

«Επειδή, όπου είναι δύο ή τρεις συγκεντρωμένοι στο όνομά μου, εκεί είμαι εγώ ανάμεσά τους.» Μαθθ.18:20

«Το βράδυ, λοιπόν, εκείνης της ημέρας, την πρώτη ημέρα τής εβδομάδας, ο Ιησούς ήρθε, και στάθηκε στο μέσον. Χάρηκαν, λοιπόν, οι μαθητές που είδαν τον Κύριο.» Ιωαν.20:19-20.

Τι πρέπει να σκεφτεί κανείς για μια θρησκευτική συγκέντρωση που δεν έχει κάποιον επικεφαλής; Τι ακαταστασία! Λένε μερικοί. Ναι, οπωσδήποτε, αν ο Ιησούς Χριστός δεν βρίσκεται εκεί. Αλλά αν βρίσκεται παρών, όπως το έχει υποσχεθεί στους δικούς Του, αυτή η συγκέντρωση θα εξελιχτεί σε μια σοβαρότητα, με ελευθερία, μια ευτυχία, την οποία θα συνειδητοποιήσει ο καθένας.

Ένας ιεροκέρυκας μπορεί να είναι εύγλωττος και να συγκινεί το ακροατήριό του, όμως η παρουσία του Ιησού είναι πολύ πιο ωφέλιμη απ' όλες τις ομιλίες του κόσμου, Ένας αρμονικός ύμνος, μια

ωραία προσευχή, ένα εποικοδομητικό σχόλιο της Γραφής, όλα αυτά δεν είναι η παρουσία Του!!! Μακάριοι αυτοί που συγκεντρώνονται απλά γύρω από τον Κύριο Ιησού. Μπορεί να μην ξέρουν πολλά πράγματα αλλά θα δοκιμάσουν δύναμη, ειρήνη, χαρά, άγνωστη σ' όλους εκείνους που αναζητούν άλλα πράγματα κι όχι μόνο τον Ιησού.

Αλλά, ας το σημειώσουμε καλά, ένας όρος τίθεται από τον Κύριο Ιησού, που είναι απαραίτητος για να ενωθεί με μια ομάδα πιστών. Πρέπει αυτοί να συγκεντρώνονται εις το όνομά Του, δηλαδή με μια ολοκληρωτική υποταγή στο θέλημά Του, όπως μας αποκαλύπτεται στο Λόγο Του, για να μπορεί να επιδοκιμάσει καθετί που πραγματοποιείται σ' αυτό το μέρος.

Κάθε Κυριακή που πηγαίνουμε σ' έναν τόπο λατρείας για να λατρεύσουμε το Θεό, αναζητούμε εκεί τον Ιησού; Τον βρίσκουμε; Ή μήπως κάποιος άλλος πήρε τη θέση Του;;

Ζώντας το παρόν

«Μη μεριμνήσετε, λοιπόν, λέγοντας: Τι να φάμε ή τι να πιούμε ή τι να ντυθούμε;...ζητάτε πρώτα τη βασιλεία του Θεού...αρκετό είναι στην ημέρα το κακό της.» Μαθθ.6:31-34

Ένα μεγάλο μέρος του χρόνου μας και της δραστηριότητάς μας το περνάμε θλιβόμενοι για το παρελθόν και αναμένοντες με αδημονία το μέλλον, με την ελπίδα ότι αύριο όλα θα πάνε καλύτερα και με την ενδόμυχη προσδοκία ότι η δυστυχία δεν θα έλθει και δεν θ' αναστατώσει την ηρεμία μας και τα σχέδιά μας. Αλλά ο Κύριος ο Ίδιος μάς παραγγέλλει ρητά να ζούμε μαζί Του το παρόν.

Η ζωή όμως αποτελείται από γεγονότα που διαδέχονται το ένα το άλλο, φέρνοντας κάθε στιγμή τη δική της μερίδα χαράς ή λύπης, μόχθου ή ανάπαυσης. Οι θλίψεις μας ή οι ανησυχίες μας δεν αλλάζουν τίποτε. Σημαντικό είναι το γεγονός ότι ο πιστός έχει σχέση με ένα ζωντανό Σωτήρα, ο οποίος αγαπά τον πιστό σήμερα.

Ο Θεός κατευδύνει τα γεγονότα. Αυτά μπορεί να αλλάζουν, Εκείνος όμως δεν αλλάζει και επιθυμεί να έχουμε σχέση μαζί Του σε κάθε τι που μας συμβαίνει. Αν όλα πάνε καλά ας το απολαμβάνουμε αυτό πλήρως με μια καρδιά γεμάτη ευγνωμοσύνη. Και αν όλα πηγαίνουν άσχημα; Ας μάδου-

με ότι κι εκεί ακόμα βρίσκεται Εκείνος, ο Θεός της αγάπης, και ότι τίποτε ποτέ δεν είναι ανώτερο από Αυτόν.

Ο Παύλος είχε μάθει να είναι ευχαριστημένος με οτιδήποτε του συνέβαινε «...έμαθα να είμαι αυτάρκης σε όσα έχω» (Φιλιπ.4:11). Ο Θεός θέλει και σε μας επίσης να διδάξει αυτό το μάθημα.

Δε ζούμε χδες ή αύριο, η σχέση μας με το Θεό μας δεν είναι ένα όνειρο ως προς το τι θα ήταν ή τι θα μπορούσε να συμβεί. Είναι μια ζωντανή σχέση, πειστική, ευφρόσυνης και τωρινή.

“Ο Κύριος είναι το κρυφό σφύγγετό μου.

Τον Ύψιστο Τον έβαλα προστάτη μου.

Κακό κανένα δεν θα πέσει πάνω μου και

συμφορά δεν θα σιμώσει την σκηνή

μου.”

Ψαλμ.91:9-12